

Sygn. akt III APa 43/12

POSTANOWIENIE

Dnia 16 sierpnia 2012 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Jolanta Pietrzak

Sędziowie: SSA Marek Procek

SSA Irena Goik

po rozpoznaniu w dniu 16 sierpnia 2012 roku

sprawy z powództwa **J. P. (1) (J. P. (1))**

przeciwko **(...) S. A. Kopalni (...)**

o rentę wyrównawczą

w związku ze skargą o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 kwietnia 2012 roku, sygn. akt III APa 4/12

p o s t a n a w i a :

odrzuć skargę o wznowienie postępowania.

/-/ SSA M.Procek/-/ SSA J.Pietrzak/-/ SSA I. Goik

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III APa 43/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2012 roku Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie o sygn. akt III APa 4/12 oddalił apelację powoda J. P. (1) od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy w Katowicach z dnia 24 października 2011 roku, sygn. akt IX P 49/11 oddalającego powództwo o rentę wyrównawczą przeciwko (...) S. A. Kopalni (...) w K.. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem ubezpieczony otrzymał 11 maja 2012 roku.

W dniu 17 lipca 2012 roku powód wniósł do Sądu Apelacyjnego w Katowicach skargę o wznowienie postępowania. Jako podstawę wznowienia skarżący podał art. 401 § 2 k.p.c. oraz art. 403 § 1 k.p.c. Zarzucił on, że „sądy powszechne przez 18 lat na skutek notorycznego naruszania przepisów prawa procesowego pozbawiały powoda skutecznej obrony swoich praw oraz przez 18 lat posługiwały się fikcyjnymi opiniami biegłych sądowych sporządzanych dla kolejnych spraw sądowych aż do wyroku.

W szczególności zarzucił on:

- naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną jego wykładnię,
- niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla sprawy,

- błąd w ustaleniach faktycznych i sprzeczność wydanego wyroku z zebrany w sprawie materiale dowodowym,
- naruszenie prawa procesowego poprzez nierówne potraktowanie stron wobec prawa (nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego, naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegających na oddaleniu wniosków powoda zmierzających do wyjaśnienia całokształtu okoliczności spornych w niniejszej sprawie, pozbawienie obrony praw przez powoda – art. 379 k.p.c., odmówienie wiarygodności mocy dowodowej – art. 328 k.p.c., poświadczenie nieprawdy – art. 271 k.k.),
- naruszenie prawa w związku nieprzestrzeganiem w stosunku do decyzji organu rentowego art. 114 ust. 1 w sprawie świadczeń z ubezpieczenia rentowego, uniemożliwiając powodowi prawo do ubiegania się o rentę wyrównawczą,
- naruszenie prawa w związku z 18-letnim orzekaniem w sprawie o przyznanie renty wypadkowej na rzecz powoda uniemożliwiające skuteczne wystąpienie powoda do pozwanego o rentę wyrównawczą.

Podnosząc powyższe zarzuty, powód wnosił o zmianę przedmiotowego wyroku i uwzględnienie roszczeń pozwu w tym zakresie, ewentualnie o przyznanie zadośćuczynienia w kwocie 500 000 zł za „wyrządzone krzywdy spowodowane dyskryminowaniem skarżącego przez ZUS sądy powszechne i pracodawcę” lub uchylenie wyroku i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia i dopuszczenie dowodu z wniosku powoda z 2002 r. o przyznanie renty wyrównawczej, opinii biegłego sądowego dr. n. med. R. S. sporządzonej dla potrzeb o sygn. akt III AUa 2659/09 wskazującej na fałsz wydawanych poprzednio opinii.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu.

W myśl art. 410 § 1 zd. 1 k.p.c. skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu, jeżeli została wniesiona po upływie przepisanej terminu, jest niedopuszczalna lub nieoparta na ustawowej podstawie.

Wymogi formalne skargi o wznowienie postępowania określa art. 409 k.p.c., który stanowi, że powinna ona czynić zadość warunkom pozwu oraz zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, podstawę wznowienia i jej uzasadnienie, okoliczności stwierdzające zachowanie terminu do wniesienia skargi oraz wnioski o uchylenie lub zmianę zaskarżonego orzeczenia.

Z treści skargi o wznowienie postępowania oraz przytoczonych przez powoda przepisów prawa wynika, że ustawową podstawą wznowienia jest pozbawienie go możliwości działania, a także oparcie wyroku na dokumencie podrobionym lub przerobionym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego skarga powoda podlega odrzuceniu z uwagi na brak ustawowej podstawy wznowienia. Należy podkreślić, że samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli z uzasadnienia skargi wynika, że wskazywana podstawa nie zachodzi (tak m. in. postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 15 lutego 2011 roku, sygn. akt III AUa 2670/10, LEX nr 1102960 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2010 roku, sygn. akt II CZ 18/10, LEX nr 686067).

Nie można w żadnym wypadku uznać, że w postępowaniu zakończonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w sprawie o sygn. akt III APa 4/12 zachodziła powoływana przez powoda nieważność postępowania z powodu pozbawienia możliwości działania lub obrony praw przez powoda. Powód zarówno w toku postępowania przed Sądem Okręgowym, jak i postępowania apelacyjnego miał bowiem możliwość korzystania z wszystkich uprawnień przysługujących stronie w postępowaniu sądowym. Co więcej, powód aktywnie działał w celu dochodzenia swoich roszczeń oraz obrony swoich praw, uczestniczył w toku postępowania w rozprawach sądowych, a także samodzielnie formułował pisma procesowe. W istocie w uzasadnieniu skargi również nie zostały przytoczone żadne okoliczności uzasadniające zaistnienie nieważności z tego powodu.

Jako oczywiście bezzasadny należy uznać również przywołanie przez powoda podstawy wznowienia z art. 403 § 1 k.p.c. Zdaniem skarżącego wyroki sądów były oparte na fikcyjnych opiniach biegłych sądowych. Z twierdzeniem takim nie można się zgodzić. W istocie zarzuty te sprowadzają się do polemiki z prawomocnymi rozstrzygnięciami wyroków sądowych wydawanych w sprawach, o przyznanie renty inwalidzkiej. Istotnie bowiem wyrokiem z dnia 18 listopada 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 2659/09 przyznano powodowi prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 marca 1992 r. na stałe poczynając od dnia 1 lipca 2007 roku, a wyrok ten został oparty przede wszystkim na opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu medycyny przemysłowej dr R. S. z dnia 13 czerwca 2010 r. Opinia ta zawierała wnioski odmienne od wcześniejszych opinii biegłych, z których to dowód był dopuszczany w postępowaniach sądowych toczących się z odwołań powoda od decyzji oraz orzeczeń Komisji Lekarskich organów rentowych. Nie oznacza to jednak, że wyroki wcześniejsze wydawane w sprawach dotyczących powoda były oparte na „fikcyjnych” dokumentach. Sama odmienna ocena zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentacji medycznej oraz opinii biegłych z zakresu medycyny nie może stanowić o tym, że materiał dowodowy, któremu Sąd orzekający nie przyznał mocy dowodowej został podrobiony lub przerobiony. Odmierna ocena materiału dowodowego dokonywana przez Sąd mieszcząca się w ramach reguł swobodnej oceny dowodów wyrażonych w art. 233 § 1 k.p.c. nie przesądza zatem o „fałszywości” dowodów zgromadzonych w toku postępowania nie stanowiących podstawy ustaleń faktycznych w danej sprawie. Sam powód nie wykazał w żaden sposób, aby dokument będący podstawą wydanego rozstrzygnięcia w sprawie został podrobiony lub przerobiony.

Ponadto zauważyć należy, że podnoszone przez ubezpieczonego kwestie dotyczące opinii biegłych zawierających odmienne wnioski od opinii biegłego R. S. nie mają żadnego związku z wyrokiem kończącym postępowanie, którego wznowienia domaga się powód, a więc wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 27 kwietnia 2012 roku, sygn. akt III APa 4/12. Wyrokiem tym oddalono bowiem roszczenie powoda przeciwko swojemu byłemu pracodawcy – (...) S.A. Kopalni (...) w K. o rentę wyrównawczą z uwagi na upływ 10-letniego terminu przedawnienia określonego w znajdującym zastosowanie w tej sprawie art. 442 k.c.

Skarżący bezzasadnie zarzucił również, że Sąd Apelacyjny naruszył prawo w związku z nieprzestrzeganiem w stosunku do decyzji organu art. 114 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) wskutek czego w jego ocenie uniemożliwiono mu prawa do ubiegania się o rentę wypadkową od pozwanego. Należy stwierdzić w tym miejscu, że przytoczony przepis nie może mieć zastosowania w niniejszej sprawie, w której to powód domagał się renty wyrównawczej od swojego pracodawcy w związku z wypadkiem przy pracy, podczas gdy przywołany przepis dotyczy jedynie postępowania przed organem rentowym w sprawie przyznania świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Należy jednocześnie stwierdzić, w kontekście całości argumentacji zaprezentowanej przez powoda w skardze o wznowienie postępowania, że instytucja skargi o wznowienie postępowania jest szczególnym środkiem zaskarżenia pozwalającym wszcząć na nowo postępowanie zakończone wydaniem prawomocnego wyroku w razie zaistnienia jednej z przesłanek enumeratywnie wyliczonych w art. 401-404 k.p.c. W przeciwieństwie do zwyczajnych środków odwoławczych (apelacja, zażalenie) skarga o wznowienie nie może opierać się na zarzutach dotyczących naruszeń prawa materialnego czy błędach w ustaleniach faktycznych Sądu orzekającego. Skarga o wznowienie postępowania wniesiona przez powoda stanowi w przeważającej mierze niemal dokładne powtórzenie zarzutów oraz argumentacji zawartej w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 24 października 2011 roku, sygn. akt IX P 49/11. W ocenie Sądu drugiej instancji podnoszone przez ubezpieczonego w uzasadnieniu skargi okoliczności są wyrazem jedynie jego subiektywnego przekonania o niesłuszności podjętego rozstrzygnięcia przez tut. Sąd Apelacyjny, nie stanowią natomiast w żadnym wypadku o wykazaniu przez skarżącego przyczyn wznowienia z powodu nieważności postępowania z art. 401 k.p.c. lub też tzw. przyczyn restytucyjnych wznowienia wymienionych w art. 403 § 1 k.p.c.

Z kolei za bezprzedmiotowy należy uznać wniosek powoda o zasądzenie zadośćuczynienia od pozwanego, albowiem w skardze wznowienia można domagać się zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. jedynie zmiany lub uchylenia zaskarżonego orzeczenia, a ponadto na mocy art. 412 § 1 k.p.c. Sąd rozpoznaje na nowo w granicach, jakie zakreśla podstawa

wznowienia. Tymczasem w postępowaniu zakończonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach, sygn. akt III APa 4/12 powód domagał się jedynie renty wyrównawczej, zatem brak jest podstaw do orzekania w przedmiocie innych żądań powoda.

Reasumując, Sąd Apelacyjny uznał, że skarga o wznowienie podlega odrzuceniu, z powodu nieoparcia jej na ustawowej podstawie wznowienia.

Mając na względzie powyższe, Sąd postanowił jak w sentencji, na mocy art. 410 § 1 k.p.c. w zw. z art. 409 k.p.c.

/-/ SSA M.Procek/-/ SSA J.Pietrzak/-/ SSA I. Goik

Sędzia Przewodniczący Sędzia

ek